

**DVOJAZYČNÁ
KNIHA,
PRO MÍRNĚ
POKROČILÉ ★★**

Fairy Tales by The Brothers Grimm

Pohádky bratří Grimmů

15 jedinečných příběhů, na kterých
vyrůstaly děti z mnoha zemí

Pro výuku upravil kolektiv Anglictina.com

- dvojjazyčná kniha
- český překlad na protější straně
- jazykové komentáře gramatických jevů
- přehled základní gramatiky

CD MP3

text vyprávěný rodilým mluvčím

edika. @anglictina.com

Anglictina.com

Pohádky bratří Grimmů

Fairy Tales by The Brothers Grimm

**Edika
Brno
2015**

Pohádky bratří Grimmů

Fairy Tales by The Brothers Grimm

Anglictina.com

Překlad: Jitka Drahokoupilová

Ilustrace a sazba: Cyril Kozák

Jazykové komentáře a cvičení: Lucie Poslušná

Nahrávka: Sarah Brooks

Obálka: Martin Sodomka

Odpočívá redaktor: Ondřej Jirásek

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN 978-80-266-0843-1

Vydalo nakladatelství Edika v Brně roku 2015 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 23 236.

© Albatros Media a.s./Anglictina.com s.r.o. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Předmluva

Bratři Jacob (1785 – 1863) a Wilhelm (1786 – 1859) Grimmové byli němečtí lingvisté, literární badatelé a sběratelé lidových vyprávění a pohádek. Těch shromáždili na dvě stě, a přestože se mnohdy jedná o příběhy kruté a morbidní, vyrostly na nich děti v mnoha zemích světa včetně českých čtenářů. Kdo by neznal Popelku, Jenička a Mařenku, Sněhurku, Šípkovou Růženku nebo Červenou karkulku. Hodně příběhů si bratři Grimmové nechali vyprávět od své známé, paní Hassenpflugové, která měla francouzské kořeny a využívala jako zdroj francouzského pohádkáře Charlese Perraulta (1628 – 1703). Mnohé pohádky se dočkaly i filmových zpracování, ať už ve studiu Walta Disneyho či jinde.

Vy máte před sebou anglické verze pohádek bratří Grimmů, jak je v 19. století přeložili britští spisovatelé Lucy Craneová, Edgar Taylor a Marian Edwardesová. Můžete si jejich čtením procvičit porozumění anglickému textu. K tomu vám pomůže zrcadlový český překlad. V knize kromě známých i méně známých pohádek naleznete přehled základní anglické gramatiky a komentáře k vybraným jazykovým jevům.

Přejeme hezké čtení,
Angličtina.com

Hans in Luck

Some men are born to good luck: all they do or try to do comes right – all that falls to them is so much gain – all their geese are swans – all their cards are trumps – toss them which way you will, they will always, like poor puss, alight upon their legs, and only move on so much the faster. The world may very likely not always think of them as they think of themselves, but what care they for the world? What can it know about the matter?

One of these lucky beings was neighbour Hans. Seven long years he had worked hard for his master. At last he said, ‘Master, my time is up; I must go home and see my poor mother once more: so pray pay me my wages and let me go.’ And the master said, ‘You have been a faithful and good servant, Hans, so your pay shall be handsome.’ Then he gave him a lump of silver as big as his head.

Hans took out his pocket-handkerchief, put the piece of silver into it, threw it over his shoulder, and jogged off on his road homewards. As he went lazily on, dragging one foot after another, a man came in sight, trotting gaily along on a capital horse. ‘Ah!’ said Hans aloud, ‘what a fine thing it is to ride on horseback! There he sits as easy and happy as if he was at home, in the chair by his fireside; he trips against no stones, saves shoe-leather, and gets on he hardly knows how.’ Hans did not speak so softly but the horseman heard it all, and said, ‘Well, friend, why do you go on foot then?’ ‘Ah!’ said he, ‘I have this load to carry: to be sure it is silver, but it is so heavy that I can’t hold up my head, and you must know it

Šťastný Janek

Někteří lidé se narodí pod šťastnou hvězdou. Všechno, co dělají nebo o co se pokusí, se zdaří. Všechno, co na ně dopadne, jim přináší zisk – všechna jejich housátka jsou labutě, všechny karty trumfy. Hod' je, kam chceš, a oni jako kočka vždycky z výšky dopadnou na nohy a poběží ještě rychleji. Svět si o nich velmi pravděpodobně vždycky nemyslí to, co si oni myslí o sobě, ale co se oni starají o svět? Co svět o tom může vědět?

Jednou z těch šťastných bytostí byl soused Janek. Sedm dlouhých let tvrdě pracoval pro svého mistra. Nakonec řekl: „Mistře, můj čas vypršel. Musím jít domů a ještě jednou vidět svou ubohou matku. Tak mi, prosím, dejte mzdu a propusťte mě.“ A mistr řekl: „Byl jsi věrný a dobrý služebník, Janku, tak bude tvá mzda slušná.“ A dal mu hroudu stříbra tak velkou jako jeho hlava.

Janek vytáhl kapesník, zabalil do něj ten kus stříbra, hodil si ho přes rameno a vydal se na cestu domů. Jak tak líně vláčel jednu nohu za druhou, objevil se v dohledu muž vesele klusající na prvotřídním koni. „Ach,“ řekl Janek nahlas, „jak je pěkné vést se na koňském hřbetě! Sedí tam tak lehce a šťastně, jako by byl doma v křesle u ohně. Neškobrtá o kameny, šetří si kůži na botách a jede dál, ani neví jak.“ Janek nemluvil potichu. Jezdec to všechno slyšel a řekl: „Proč tedy, příteli, jdeš pěšky?“ „Ach,“ řekl on, „musím nést tohle břemeno. Je to skutečně stříbro, ale je tak těžké, že nemůžu zvednout hlavu, a abys věděl, pěkně mě z toho bolí rameno.“ „Co bys

hurts my shoulder sadly.’ ‘What do you say of making an exchange?’ said the horseman. ‘I will give you my horse, and you shall give me the silver; which will save you a great deal of trouble in carrying such a heavy load about with you.’ ‘With all my heart,’ said Hans: ‘but as you are so kind to me, I must tell you one thing – you will have a weary task to draw that silver about with you.’ However, the horseman got off, took the silver, helped Hans up, gave him the bridle into one hand and the whip into the other, and said, ‘When you want to go very fast, smack your lips loudly together, and cry “Jip!”’

Hans was delighted as he sat on the horse, drew himself up, squared his elbows, turned out his toes, cracked his whip, and rode merrily off, one minute whistling a merry tune, and another singing,

‘No care and no sorrow,
A fig for the morrow!
We’ll laugh and be merry,
Sing neigh down derry!’

After a time he thought he should like to go a little faster, so he smacked his lips and cried ‘Jip!’ Away went the horse full gallop; and before Hans knew what he was about, he was thrown off, and lay on his back by the road-side. His horse would have run off, if a shepherd who was coming by, driving a cow, had not stopped it. Hans soon came to himself, and got upon his legs again, sadly vexed, and said to the shepherd, ‘This riding is no joke, when a man has the luck to get upon a beast like this that stumbles and flings him off as if it would break his neck. However, I’m off now once for all: I like your cow now a great deal better than this smart beast that played me this trick, and has spoiled my best coat, you see, in this puddle; which, by the by, smells not very like a nosegay. One can walk along at one’s leisure behind that cow – keep good company, and have milk, butter, and cheese, every day, into the bargain. What would I give to have such a prize!’ ‘Well,’ said the shepherd, ‘if you are so fond of her, I will change my cow for your horse; I like to do good to my neighbours, even though I lose by it myself.’ ‘Done!’

řekl, že bychom si to vyměnili?“ řekl jezdec. „Já ti dám koně a ty mi dáš stříbro. Ušetří ti to námahu s nesením toho těžkého břemene.“ „Z celého srdce,“ řekl Janek. „Ale že jsi ke mně tak laskavý, musím ti něco říct – budeš mít těžkou práci, když to stříbro potáhneš s sebou.“ Jezdec však sesedl, vzal stříbro, pomohl Jankovi nasednout, do jedné ruky mu dal uzdu a do druhé bič a řekl: „Když budeš chtít jet hodně rychle, hlasitě mlaskni a vykřikni: „Hip!“

Janek byl rád, že sedí na koni. Vytáhl se, srovnal si lokty, vytočil špičky, zapráskal bičem a vesele odjel. Chvilku si pískal veselou písničku a pak zpíval:

„Žádnou starost, žádný smutek,
Nic nedbám o zítřek!
Budem se smát a budem veselí,
zařehtej, můj koníčku milý!“

Po chvíli si pomyslel, že by mohl jet trochu rychleji, a tak zamlaskal a zvolal „Hip!“ Kůň vyrazil tryskem a než Janek zjistil, co se děje, byl shozen a ležel na zádech u cesty. Kůň by utekl, kdyby ho nezastavil pasáček, který tudy hnal krávu. Janek se brzo vzpamatoval a zase se postavil na nohy, pořádně rozzlobený. Řekl pasáčkovi: „Jízda na koni není legrace, když má člověk to štěstí, že se dostane na takové zvíře, které klopýtne a vyhodí ho, že by mu zlomilo vaz. Ať je to, jak chce, jednou pro vždy jsem skončil. Tvoje kráva se mi teď líbí mnohem víc než tohle chytré zvíře, které mi provedlo takový kousek a zamazalo mi, jak vidíš, v téhle louži, můj nejlepší kabát. Teď už, mimochodem, nevoní jako květina. Za touhle krávou se dá pohodlně jít a k tomu každý den mít dobrou společnost, mléko, máslo, sýr. Co bych za to dal, abych získal takovou výhru!“ „Nuže,“ řekl pasáček, „pokud se ti tolik líbí, tak svou krávu za tvého koně vyměním. Rád svým bližním pomáhám, i když sám trávím.“ „Domluveno!“ řekl Janek vesele. „Jaké ušlech-

said Hans, merrily. ‘What a noble heart that good man has!’ thought he. Then the shepherd jumped upon the horse, wished Hans and the cow good morning, and away he rode.

Hans brushed his coat, wiped his face and hands, rested a while, and then drove off his cow quietly, and thought his bargain a very lucky one. ‘If I have only a piece of bread (and I certainly shall always be able to get that), I can, whenever I like, eat my butter and cheese with it; and when I am thirsty I can milk my cow and drink the milk: and what can I wish for more?’ When he came to an inn, he halted, ate up all his bread, and gave away his last penny for a glass of beer. When he had rested himself he set off again, driving his cow towards his mother’s village. But the heat grew greater as soon as noon came on, till at last, as he found himself on a wide heath that would take him more than an hour to cross, he began to be so hot and parched that his tongue clave to the roof of his mouth. ‘I can find a cure for this,’ thought he; ‘now I will milk my cow and quench my thirst’: so he tied her to the stump of a tree, and held his leathern cap to milk into; but not a drop was to be had. Who would have thought that this cow, which was to bring him milk and butter and cheese, was all that time utterly dry? Hans had not thought of looking to that.

While he was trying his luck in milking, and managing the matter very clumsily, the uneasy beast began to think him very troublesome; and at last gave him such a kick on the head as knocked him down; and there he lay a long while senseless. Luckily a butcher soon came by, driving a pig in a wheelbarrow. ‘What is the matter with you, my man?’ said the butcher, as he helped him up. Hans told him what had happened, how he was dry, and wanted to milk his cow, but found the cow was dry too. Then the butcher gave him a flask of ale, saying, ‘There, drink and refresh yourself; your cow will give you no milk: don’t you see she is an old beast, good for nothing but the slaughter-house?’ ‘Alas, alas!’ said Hans, ‘who would have thought it? What a shame to take my horse, and give me only a dry cow! If I kill her, what will she be good for? I hate cow-beef; it is not tender enough for me. If it were a pig now – like that fat gentleman you are driving along at his ease – one could do something with it; it would at any rate make sausages.’ ‘Well,’ said

tilé srdce ten muž má,“ pomyslel si. Pak pasáček vyskočil na koně, popřál Jankovi a krávě dobré ráno a odjel pryč.

Janek si vykartáčkoval kabát, otřel tvář a ruce, na chvíli si odpočinul a pak si v klidu odváděl svou krávu a považoval svou koupí za velmi výhodnou. „Jestli budu mít jen kousek chleba (a jistě budu vždycky schopen ho získat), můžu si k němu kdykoli sníst své máslo a sýr. A až budu mít žízeň, můžu krávu podojit a vypít si mléko. Co víc si můžu přát? Když přišel k hostinci, zastavil se, snědl všechnen svůj chléb a dal poslední penci za skleničku piva. Když si odpočinul, vydal se zase dál a vedl krávu do své rodné vesnice. Ale vedro s přibližujícím se polednem sílilo. Když se nakonec ocitl na pusté pláni, kterou přejít trvalo ještě hodinu, začalo mu být tak horko a umíral žízni, že měl jazyk přilepený na patro. „To vyřeším,“ pomyslel si, „podojím teď krávu a uhasím žízeň.“ A tak ji přivázal k pařezu a podržel svou koženou čepici, aby do ní nadojil. Nedostal však ani kapku. Kdo by si byl pomyslel, že kráva, která mu měla dát mléko, máslo a sýr, byla celou tu dobu úplně vyschlá? Janka tehdy nenapadlo se na to podívat.

Zatímco pokoušel své štěstí v dojení, a dělal to velmi nemotorně, nepokojnou krávu to dost otravovalo. Nakonec ho tak nakopla do hlavy, že ho porazila a on tam dlouho ležel v bezvědomí. Naštěstí šel brzo kolem řezník, vezoucí na kolečku prase. „Co se ti, človče, stalo?“ řekl řezník, když ho zvedal. Janek mu řekl, co se přihodilo, jak měl žízeň a chtěl podojit krávu, ale zjistil, že kráva je taky vyschlá. Řezník mu tedy dal láhev piva a řekl: „Na, napij se a občerstvi, tvoje kráva ti žádné mléko nedá. Copak nevidíš, že je to staré zvíře, které se nehodí k ničemu jinému než na porážku?“ „Běda, běda!“ řekl Janek. „Kdo by si to byl pomyslel? Jaká hanba vzít si mého koně a dát mi jen suchou krávu! Když ji zabiju, k čemu bude dobrá? Nesnáším hovězí. Není pro mě dost měkké. Kdyby to bylo prase – jako ten bezstarostný tlustý pán, který se u tebe pohodlně veze – dalo by se s ním něco udělat. Mohly by se z něj aspoň udělat párky.“ „Nuže,“ řekl řezník, „nerad odmítám, když mě někdo

the butcher, 'I don't like to say no, when one is asked to do a kind, neighbourly thing. To please you I will change, and give you my fine fat pig for the cow.' 'Heaven reward you for your kindness and self-denial!' said Hans, as he gave the butcher the cow; and taking the pig off the wheel-barrow, drove it away, holding it by the string that was tied to its leg.

So on he jogged, and all seemed now to go right with him: he had met with some misfortunes, to be sure; but he was now well repaid for all. How could it be otherwise with such a travelling companion as he had at last got?

The next man he met was a countryman carrying a fine white goose. The countryman stopped to ask what was o'clock; this led to further chat; and Hans told him all his luck, how he had so many good bargains, and how all the world went gay and smiling with him. The countryman then began to tell his tale, and said he was going to take the goose to a christening. 'Feel,' said he, 'how heavy it is, and yet it is only eight weeks old. Whoever roasts and eats it will find plenty of fat upon it, it has lived so well!' 'You're right,' said Hans, as he weighed it in his hand; 'but if you talk of fat, my pig is no trifle.' Meantime the countryman began to look grave, and shook his head. 'Hark ye!' said he, 'my worthy friend, you seem a good sort of fellow, so I can't help doing you a kind turn. Your pig may get you into a scrape. In the village I just came from, the squire has had a pig stolen out of his sty. I was dreadfully afraid when I saw you that you had got the squire's pig. If you have, and they catch you, it will be a bad job for you. The least they will do will be to throw you into the horse-pond. Can you swim?'

Poor Hans was sadly frightened. 'Good man,' cried he, 'pray get me out of this scrape. I know nothing of where the pig was either bred or born; but he may have been the squire's for aught I can tell: you know this country better than I do, take my pig and give me the goose.' 'I ought to have something into the bargain,' said the countryman; 'give a fat goose for a pig, indeed! 'Tis not everyone would do so much for you as that. However, I will not be hard upon you, as you are in trouble.' Then he took the string in his hand, and drove off the pig by a side path; while Hans went on the way

žádá o přátelskou laskavost. Abych ti udělal radost, vyměním a dám ti své pěkné tlusté prase za krávu.“ „Ať tě nebesa odmění za tvou laskavost a sebezapření!“ řekl Janek, když řezníkovi dával krávu. Vzal si z trakaře prase a odváděl ho pryč na provaze, který mělo přivázaný k noze.

Klusal dál a všechno teď vypadalo dobře. Jistě, potkalo ho pár nepříjemností, ale teď za ně byl bohatě odměněn. Jak jinak by to mohlo být s takovým společníkem, kterého nakonec dostal?

Dalším mužem, kterého potkal, byl vesničan nesoucí pěknou bílou husu. Vesničan se zastavil, aby se zeptal, kolik je hodin. Začali si povídat a Janek mu vyprávěl, jaké měl štěstí, kolik měl dobrých obchodů a jak je celý svět na něj hodný. Pak mu vesničan začal vykládat svou historku a řekl, že nese husu ke křtu. „Vyzkoušej si,“ řekl, „jak je těžká, a to je teprve osm týdnů stará. Kdokoli ji upeče a sní, najde na ní spoustu sádra – tak dobře si žila!“ „Máš pravdu,“ řekl Janek, když ji potěžkal, „ale pokud mluvíš o sádle, moje prase není žádný drobeček.“ Vesničan se mezitím začal tvářit zasmušile a kroutil hlavou: „Poslouchej,“ řekl, „vážený příteli, vypadá to, že jsi slušný chlapík, a tak si nemůžu pomoci, abych ti neudělal laskavost. Tvé prase tě může dostat do maléru. Ve vesnici, ze které právě jdu, ukradli zemanovi z chlívků prase. Strašně mě vyděsilo, když jsem tě uviděl, že máš zemanovo prase. Jestliže ho máš a oni tě chytí, bude to s tebou špatné. To nejmenší, co ti udělají, bude, že tě hodí do koňského rybníka. Umíš plavat?“

To ubohého Janka úplně vyděsilo. „Dobrý muži,“ zvolal, „dostaň mě, prosím, z téhle šlamastyky. Nemám ponětí, kde se to prase narodilo ani kde ho vykrmili. Ale může být zemanovo, ať už bych řekl cokoli. Ty tenhle kraj znáš líp než já. Vezmi si mé prase a dej mi husu.“ „To bych tedy udělal dobrý obchod,“ řekl vesničan. „Dát tučnou husu za prase, no, tedy! Každý by to pro tebe neudělal. Ale když jsi v takové šlamastyce, slituju se nad tebou.“ Pak vzal do ruky provaz a odváděl prase po kraji cesty, zatímco Janek se vydal

homewards free from care. ‘After all,’ thought he, ‘that chap is pretty well taken in. I don’t care whose pig it is, but wherever it came from it has been a very good friend to me. I have much the best of the bargain. First there will be a capital roast; then the fat will find me in goose-grease for six months; and then there are all the beautiful white feathers. I will put them into my pillow, and then I am sure I shall sleep soundly without rocking. How happy my mother will be! Talk of a pig, indeed! Give me a fine fat goose.’

As he came to the next village, he saw a scissor-grinder with his wheel, working and singing,

‘O’er hill and o’er dale
So happy I roam,
Work light and live well,
All the world is my home;
Then who so blythe, so merry as I?’

Hans stood looking on for a while, and at last said, ‘You must be well off, master grinder! you seem so happy at your work.’ ‘Yes,’ said the other, ‘mine is a golden trade; a good grinder never puts his hand into his pocket without finding money in it – but where did you get that beautiful goose?’ ‘I did not buy it, I gave a pig for it.’ ‘And where did you get the pig?’ ‘I gave a cow for it.’ ‘And the cow?’ ‘I gave a horse for it.’ ‘And the horse?’ ‘I gave a lump of silver as big as my head for it.’ ‘And the silver?’ ‘Oh! I worked hard for that seven long years.’ ‘You have thriven well in the world hitherto,’ said the grinder, ‘now if you could find money in your pocket whenever you put your hand in it, your fortune would be made.’ ‘Very true: but how is that to be managed?’ ‘How? Why, you must turn grinder like myself,’ said the other; ‘you only want a grindstone; the rest will come of itself. Here is one that is but little the worse for wear: I would not ask more than the value of your goose for it – will you buy?’ ‘How can you ask?’ said Hans; ‘I should be the happiest man in the world, if I could have money whenever I put my hand in my pocket: what could I want more? there’s the goose.’ ‘Now,’ said the grinder, as he gave him a common rough stone that lay by his side,

na cestu domů, osvobozený od starostí. „Nakonec,“ pomyslel si, „mi ten chlápek pořádně naletěl. Je mi jedno, čím to prase je, ale ať už je odkudkoli, bylo mi dobrým přítelem. Udělal jsem pěkně dobrý obchod. Předně to bude obrovská pečinka. Potom to husí sádlo, které vystačí na šest měsíců. A pak ta krásná bílá pera. Dám si je do polštáře a pak budu určitě pořádně spát bez převracení. Maminka bude tak šťastná! Mluv si o praseti, jasně! Dej mi pěknou tlustou husu.“

Když přišel do další vesnice, uviděl brusiče nůžek s bruskou, jak si při práci zpívá:

„Přes kopec a přes údolí
vesele se toulám.
Lehká práce, život dobrý,
celý svět za domov mám.
Kdo je tak bezstarostný, tak veselý jako já?“

Janek se chvíli díval a nakonec řekl: „Musíš na tom být moc dobře, mistře brusiči! Vypadáš při práci tak šťastně.“ „Ano,“ řekl ten druhý, „mám výnosný obchod – dobrý brusič strčí ruku do kapsy a vždycky v ní najde peníze – ale kde jsi vzal tu krásnou husu?“ „Nekoupil jsem ji, dal jsem za ni prase.“ „A odkud jsi vzal prase?“ „Dal jsem za něj krávu.“ „A krávu?“ „Dal jsem za ni koně.“ „A koně?“ „Dal jsem za něj hroudu stříbra velkou jako svou hlavu.“ „A stříbro?“ „Ó, za to jsem těžce pracoval sedm dlouhých let.“ „To ses tedy měl ve světě dobře,“ řekl brusič, „ted, když budeš moci najít peníze v kapse, kdykoli do ní strčíš ruku, uděláš štěstí.“ „To je úplná pravda. Ale jak to udělám?“ „Jak? No, musíš otáčet bruskou tak jako já,“ řekl ten druhý. „Potřebuješ jen kámen. To ostatní přijde samo. Tady je jeden, který je jen trochu těžký na nošení. Nechci za něj víc než tvou husu – koupíš?“ „Jak se jen můžeš ptát?“ řekl Janek. „Byl bych tím nejšťastnějším člověkem na světě, kdybych měl peníze vždycky, když strčím ruku do kapsy. Co bych mohl chtít víc? Tady je husa.“ „Tak,“ řekl brusič, když mu dával obyčejný hrubý kámen, který ležel vedle něj, „tohle je ten nejlepší kámen. Jen ho

‘this is a most capital stone; do but work it well enough, and you can make an old nail cut with it.’

Hans took the stone, and went his way with a light heart: his eyes sparkled for joy, and he said to himself, ‘Surely I must have been born in a lucky hour; everything I could want or wish for comes of itself. People are so kind; they seem really to think I do them a favour in letting them make me rich, and giving me good bargains.’

Meantime he began to be tired, and hungry too, for he had given away his last penny in his joy at getting the cow.

At last he could go no farther, for the stone tired him sadly: and he dragged himself to the side of a river, that he might take a drink of water, and rest a while. So he laid the stone carefully by his side on the bank: but, as he stooped down to drink, he forgot it, pushed it a little, and down it rolled, plump into the stream.

For a while he watched it sinking in the deep clear water; then sprang up and danced for joy, and again fell upon his knees and thanked Heaven, with tears in his eyes, for its kindness in taking away his only plague, the ugly heavy stone.

‘How happy am I!’ cried he; ‘nobody was ever so lucky as I.’ Then up he got with a light heart, free from all his troubles, and walked on till he reached his mother’s house, and told her how very easy the road to good luck was.

pořádně opracuj a budeš s ním moct nabrousit starý hřebík, aby se zase dal přibít.“

Janek si vzal kámen a odešel svou cestou s lehkým srdcem. Oči mu zářily radostí a říkal si: „Určitě jsem se narodil ve šťastnou hodinu, všechno, co jsem si jen mohl přát, přichází samo od sebe. Lidé jsou tak hodní. Vypadají, jako bych jim dělal milost, když jim dovolím, aby ze mě udělali boháče, a dělají se mnou výhodné obchody.“

Mezitím začal být unavený a také hladový, protože poslední penci s radostí utratil, když dostal krávu.

Nakonec už nebyl schopen jít dál, protože ho kámen velmi tížil. Doplazil se na břeh řeky, aby se mohl napít vody a chvíli si odpočinout. A tak položil opatrně kámen vedle sebe na břeh. Když se však naklonil, aby se napil, zapomněl na něj a trochu do něj strčil. Kámen se začal kutálet a žbluňknul do proudu.

Janek se chvíli díval, jak se potápí do hluboké čisté vody. Pak vyskočil a začal tancovat radostí. Potom zase klesl na kolena a se slzami v očích děkoval nebesům za tu milost, že od něj odňala jeho soužení, ošklivý těžký kámen.

„Jsem tak šťastný!“ zvolal, „Nikdo nebyl nikdy tak šťastný jako já.“ A pak vstal s lehkým srdcem, osvobozený ode všech svých starostí a šel dál, až došel do matčina domu a pověděl jí, jak snadná je cesta ke štěstí.

Jazykové komentáře

... there he lay a long while **senseless**...

Příponami můžeme tvořit nová slova. Přípony nám také většinou naznačí význam daného slova. Například zde uvedená přípona *-less* znamená ‚bez‘, tady beze smyslů. Jsou přípony, které tvoří podstatná jména. Např.:

-ment, -er, -ness, -sion, -y, -ship, -dom, -ance nebo *-al*.

Dále jsou přípony tvořící přídavná jména (*-ful, -less, -able, -ic, -ish*). Příslovce většinou tvoříme přidáním přípony *-ly*. A u sloves jsou časté přípony *-ize/-ise* a *-ate*.

Cvičení

Utvořte nová slova přidáním přípony.

V závorce je uvedeno, jaký nový slovní druh má vzniknout.

1. king (podstatné jméno – noun)
2. happy (příslowce – adverb)
3. develop (noun)
4. global (sloveso – verb)
5. use (přídavné jméno – adjective)
6. friend (noun)
7. slow (adverb)
8. tragedy (adjective)
9. teach (noun)
10. different (verb)

klíč:

1. king (podstatné jméno – noun) – kingdom (království), kingship (úrad krále)
2. happy (příslowce – adverb) – happily (šťastně)
3. develop (noun) – development (rozvoj), developer (stavební investor)
4. global (sloveso – verb) – globalize – běžnější v USA/globalise – běžnější v GB (globalizovat)
5. use (přídavné jméno – adjective) – useless (zbytečný), useful (užitečný)
6. friend (noun) – friendship (přátelství), friendliness (přátelskost)
7. slow (adverb) – slowly (pomalu)
8. tragedy (adjective) – tragic (tragický)
9. teach (noun) – teacher (učitel)
10. different (verb) – differ (lišit se), differentiate (rozlišit)

Možné odpovědi:

The Frog-Prince

One fine evening a young princess put on her bonnet and clogs, and went out to take a walk by herself in a wood; and when she came to a cool spring of water, that rose in the midst of it, she sat herself down to rest a while. Now she had a golden ball in her hand, which was her favourite plaything; and she was always tossing it up into the air, and catching it again as it fell. After a time she threw it up so high that she missed catching it as it fell; and the ball bounded away, and rolled along upon the ground, till at last it fell down into the spring. The princess looked into the spring after her ball, but it was very deep, so deep that she could not see the bottom of it. Then she began to bewail her loss, and said, ‘Alas! if I could only get my ball again, I would give all my fine clothes and jewels, and everything that I have in the world.’

Whilst she was speaking, a frog put its head out of the water, and said, ‘Princess, why do you weep so bitterly?’ ‘Alas!’ said she, ‘what can you do for me, you nasty frog? My golden ball has fallen into the spring.’ The frog said, ‘I want not your pearls, and jewels, and fine clothes; but if you will love me, and let me live with you and eat from off your golden plate, and sleep upon your bed, I will bring you your ball again.’ ‘What nonsense,’ thought the princess, ‘this silly frog is talking! He can never even get out of the spring to visit me, though he may be able to get my ball for me, and therefore I will tell him he shall have what he asks.’ So she said to the frog, ‘Well, if you will bring me my ball, I will do all you ask.’ Then the frog put his

Žabí princ

Jednoho krásného večera si mladá princezna vzala čepec a dřeváky a odešla sama na procházku do lesa. Když přišla k chladivému prameni, který uprostřed lesa vyvěral, posadila se, aby si chvíli odpočinula. V ruce měla zlatý míček, který byl její oblíbenou hračkou. Vždycky ho vyhazovala do vzduchu a zase chytala, když padal. Po chvíli ho vyhodila tak vysoko, že se jí ho, když padal, nepodařilo chytit. Míček odskočil pryč a kutálel se dál po zemi. Nakonec spadl do pramene. Princezna se podívala za míčkem do pramene, ale ten byl velmi hluboký. Tak hluboký, že na jeho dno neviděla. Začala svou ztrátu oplakávat a řekla: „Běda! Kdybych tak svůj míček dostala zpátky, dala bych za něj všechny své krásné šaty a šperky a všechno, co na světě mám.“

Zatímco mluvila, z vody vystrčil hlavu žabák a řekl: „Princezno, proč tak hořce pláčeš?“ „Běda!“ řekla ona, „co pro mě můžeš udělat, ty ošklivý žabáku? Do pramene mi spadl zlatý míček.“ Žabák řekl: „Nechci tvé perly a šperky a krásné šaty. Ale když mě budeš milovat a dovolíš mi s tebou žít a jíst z tvého zlatého talíře a spát ve tvé posteli, míček ti zase přinesu.“ „Jaké to tenhle hloupý žabák povídá nesmysly!“ pomyslela si princezna. „Nikdy se nemůže ani dostat ze studánky, aby mě navštívil. Ačkoliv, mohl by pro mě získat můj míček, a tak mu řeknu, že dostane, co si žádá.“ A tak žabákovi řekla: „Dobře, tak když mi můj míček přineseš, udělám, co chceš.“ Žabák

head down, and dived deep under the water; and after a little while he came up again, with the ball in his mouth, and threw it on the edge of the spring. As soon as the young princess saw her ball, she ran to pick it up; and she was so overjoyed to have it in her hand again, that she never thought of the frog, but ran home with it as fast as she could. The frog called after her, ‘Stay, princess, and take me with you as you said,’ But she did not stop to hear a word.

The next day, just as the princess had sat down to dinner, she heard a strange noise – tap, tap – splash, splash – as if something was coming up the marble staircase: and soon afterwards there was a gentle knock at the door, and a little voice cried out and said:

‘Open the door, my princess dear,
Open the door to thy true love here!
And mind the words that thou and I said
By the fountain cool, in the greenwood shade.’

Then the princess ran to the door and opened it, and there she saw the frog, whom she had quite forgotten. At this sight she was sadly frightened, and shutting the door as fast as she could came back to her seat. The king, her father, seeing that something had frightened her, asked her what was the matter. ‘There is a nasty frog,’ said she, ‘at the door, that lifted my ball for me out of the spring yesterday morning: I told him that he should live with me here, thinking that he could never get out of the spring; but there he is at the door, and he wants to come in.’

While she was speaking the frog knocked again at the door, and said:

‘Open the door, my princess dear,
Open the door to thy true love here!
And mind the words that thou and I said
By the fountain cool, in the greenwood shade.’

Then the king said to the young princess, ‘As you have given your word you must keep it; so go and let him in.’ She did so, and the

pak ponořil hlavu, potopil se hluboko pod vodu a za chvíli znovu vyplaval s míčkem v tlamiče a hodil ho na kraj pramene. Hned, jak princezna svůj míček uviděla, přiběhla ho zvednout. Měla tak velkou radost, že ho má znovu v ruce, že už vůbec na žabáka nepomyslela, ale běžela domů, jak nejrychleji mohla. Žabák za ní volal: „Stůj, princezno, a vezmi mě s sebou, jak jsi řekla.“ Ale ona se nezastavila, aby slyšela jediné slovo.

Druhý den, hned jak se princezna posadila k večeři, zaslechla podivný zvuk – ťap, ťap – plesk, plesk – jako by něco stoupalo po mramorovém schodišti. Brzy potom se ozvalo jemné zaklepaní na dveře a tichý hlásek zvolal:

„Otevři dveře, má princezno drahá,
otevři dveře své lásce pravé!
Vzpomeň na slova, která jsme si dali,
když jsme u studánky v stínu lesa byli.“

Princezna běžela ke dveřím a otevřela je. Tam uviděla žabáka, na kterého úplně zapoměla. Ten pohled jí velmi vystrašil. Zavřela dveře, co nejrychleji mohla, a rychle se vrátila na židli. Její otec král viděl, že ji něco vylekalo, a zeptal se jí, co se děje. „Za dveřmi je ošklivý žabák,“ řekla, „který mi včera ráno vytáhl míček ze studánky. Myslela jsem si, že nemůže nikdy ze studánky vylézt, a řekla jsem mu, že tady může žít se mnou. Ale je za dveřmi a chce vstoupit.“

Zatímco mluvila, žabák zaťukal na dveře znovu a řekl:

„Otevři dveře, má princezno drahá,
otevři dveře své lásce pravé!
Vzpomeň na slova, která jsme si dali,
když jsme u studánky v stínu lesa byli.“

Král pak řekl mladé princezně: „Když jsi dala slovo, musíš ho držet. Tak jdi a pusť ho dovnitř.“ Ona to udělala a žabák skočil do

frog hopped into the room, and then straight on – tap, tap – plash, plash – from the bottom of the room to the top, till he came up close to the table where the princess sat. ‘Pray lift me upon chair,’ said he to the princess, ‘and let me sit next to you.’ As soon as she had done this, the frog said, ‘Put your plate nearer to me, that I may eat out of it.’ This she did, and when he had eaten as much as he could, he said, ‘Now I am tired; carry me upstairs, and put me into your bed.’ And the princess, though very unwilling, took him up in her hand, and put him upon the pillow of her own bed, where he slept all night long. As soon as it was light he jumped up, hopped downstairs, and went out of the house. ‘Now, then,’ thought the princess, ‘at last he is gone, and I shall be troubled with him no more.’

But she was mistaken; for when night came again she heard the same tapping at the door; and the frog came once more, and said:

‘Open the door, my princess dear,
Open the door to thy true love here!
And mind the words that thou and I said
By the fountain cool, in the greenwood shade.’

And when the princess opened the door the frog came in, and slept upon her pillow as before, till the morning broke. And the third night he did the same. But when the princess awoke on the following morning she was astonished to see, instead of the frog, a handsome prince, gazing on her with the most beautiful eyes she had ever seen, and standing at the head of her bed.

He told her that he had been enchanted by a spiteful fairy, who had changed him into a frog; and that he had been fated so to abide till some princess should take him out of the spring, and let him eat from her plate, and sleep upon her bed for three nights. ‘You,’ said the prince, ‘have broken his cruel charm, and now I have nothing to wish for but that you should go with me into my father’s kingdom, where I will marry you, and love you as long as you live.’

The young princess, you may be sure, was not long in saying ‘Yes’ to all this; and as they spoke a gay coach drove up, with eight beautiful horses, decked with plumes of feathers and a golden

místnosti. Pak přímo – t’ap, t’ap – plesk, plesk – od kraje místnosti až do středu, až se dostal ke stolu, kde seděla princezna. „Zvedni mě, prosím, na židli,“ řekl princezně, „a nech mě sedět vedle sebe.“ Hned, jak to udělala, žabák řekl: „Přisuň mi svůj talíř, abych z něj mohl jíst.“ To udělala, a když snědl tolik, kolik se do něj vešlo, řekl: „Teď jsem unavený. Dones mě nahoru a polož do své postele.“ A princezna, i když se jí vůbec nechtělo, ho vzala do ruky a položila na polštář do své postele, kde spal celou noc. Hned, když se rozednilo, vyskočil, seskákal dolů a zmizel z domu. „Teď tedy,“ pomyslela si princezna, „je konečně pryč a já už od něj budu mít pokoj.“

Ale mýlila se. Protože když nastala noc, uslyšela totéž zaklepaní na dveře. Žabák přišel znovu a řekl:

„Otevři dveře, má princezno drahá,
otevři dveře své lásce pravé!
Vzpomeň na slova, která jsme si dali,
když jsme u studánky v stínu lesa byli.“

A když princezna otevřela dveře, žabák vstoupil a spal na jejím polštáři jako předtím, dokud se nerozbřeslo. A třetí noc udělal totéž. Ale když se princezna následujícího rána probudila, užasla, když místo žabáka spatřila krásného prince, stojícího u hlavy její postele, který se na ni upřeně díval těma nejkrásnějšíma očima, které kdy viděla.

Řekl jí, že byl začarován zlomyslnou vílou, která ho proměnila v žabáka, a že bylo jeho osudem zůstat tak, dokud ho nějaká princezna neodnese od pramene a nenechá ho jíst ze svého talíře a po tři noci ho nenechá spát ve své posteli. „Ty,“ řekl princ, „jsi zlomila její kruté kouzlo a já si teď nepřeji nic jiného, než abys se mnou šla do království mého otce, kde se s tebou ožením a budu tě milovat, dokud budeš žít.“

Mladá princezna, tím si můžete být jisti, neotálela a řekla k tomu všemu „ano“. A zatímco hovořili, přijel zářící kočár s osmi krásnými koňmi vyzdobenými peřím a zlatými popruhy. A za kočárem

harness; and behind the coach rode the prince's servant, faithful Heinrich, who had bewailed the misfortunes of his dear master during his enchantment so long and so bitterly, that his heart had well-nigh burst.

They then took leave of the king, and got into the coach with eight horses, and all set out, full of joy and merriment, for the prince's kingdom, which they reached safely; and there they lived happily a great many years.

jel princův sluha, věrný Jindřich, který oplakával neštěstí svého drahého pána během jeho zakletí tak hořce, že mu skoro puklo srdce.

Pak tedy opustili krále, nasedli do kočáru s osmi koňmi a všichni, plni radosti a veselí, se vydali do princova království, kam bezpečně dojeli, a tam žili šťastně mnoho let.

Jazykové komentáře

... **if you will love** me, ... , I will bring you your ball again.

Po *if* se v angličtině obvykle nepoužívá budoucí čas, nicméně existuje několik výjimek. První z nich je situace, kdy popisujeme ochotu, tedy *willingness*. (If you will be so kind to help me, I will greatly appreciate it.)

Dále *will* po *if* použijeme v nepřímé řeči. (I wonder if he will come.) O nepřímé řeči se více dozvíte v Přehledu základní gramatiky vzadu v knize.

If se většinou používá k popisování podmínek, za jakých se něco stane. Ovšem v případě, že se část věty s *if* vztahuje k výsledku celé akce, může po *if* následovat *will*. (I will stop smoking if it will make you happy.)

Cvičení

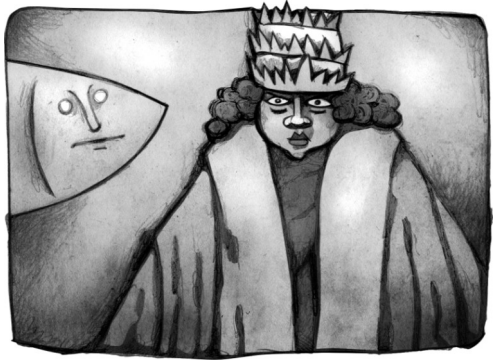
Rozhodněte, zda se po *if* může v následujících větách použít *will*.

1. If it _____ (rain), we will stay at home.
2. I would like to know if she _____ (get) married or not.
3. If you _____ (come) this way, I will show you your new office.
4. If you _____ (see) a black cat, you will have bad luck.
5. I will stay at home if it _____ (help) you.

klíč:

1. If it **rains**, we will stay at home.
2. I would like to know if she **will get** married or not. (nepřímá otázka. Přímá: „Will she get married?“)
3. If you **will come** this way, I will show you your new office. (pokud budete ochotni jít tudy...)
4. If you **see** a black cat, you will have bad luck.
5. I will stay at home if it **will help** you. (pokud to bude mít za důsledek, že ti to pomůže)

The Fisherman and his Wife

There was once a fisherman who lived with his wife in a pigsty, close by the seaside. The fisherman used to go out all day long a-fishing; and one day, as he sat on the shore with his rod, looking at the sparkling waves and watching his line, all of a sudden his float was dragged away deep into the water: and in drawing it up he pulled out a great fish.

But the fish said, ‘Pray let me live! I am not a real fish; I am an enchanted prince: put me in the water again, and let me go!’ ‘Oh, ho!’ said the man, ‘you need not make so many words about the matter; I will have nothing to do with a fish that can talk: so swim away, sir, as soon as you please!’ Then he put him back into the water, and the fish darted straight down to the bottom, and left a long streak of blood behind him on the wave.

When the fisherman went home to his wife in the pigsty, he told her how he had caught a great fish, and how it had told him it was an enchanted prince, and how, on hearing it speak, he had let it go again. ‘Did not you ask it for anything?’ said the wife, ‘we live very wretchedly here, in this nasty dirty pigsty; do go back and tell the fish we want a snug little cottage.’

The fisherman did not much like the business: however, he went to the seashore; and when he came back there the water looked all yellow and green. And he stood at the water’s edge, and said:

‘O man of the sea!
Hearken to me!

Rybář a jeho žena

V prasečím chlívku blízko moře kdysi žil rybář se svou ženou. Rybář odcházel a celé dlouhé dny lovil. Jednoho dne seděl s prutem na břehu, díval se na třpytící se vlny a pozoroval vlasec. Najednou byl splávek zatažen daleko na hlubinu. Když ho táhl nahoru, vytáhl velkou rybu.

Ale ta ryba řekla: „Nech mě, prosím, žít! Nejsem skutečná ryba. Jsem začarovaný princ. Hod' mě znovu do vody a nech mě jít!“ „Ó, ne!“ řekl muž. „Nemusíte o tom tak dlouze vyprávět. Nechci nic mít s rybou, která mluví. Plavte, pane, tak daleko, jak je vám libo!“ Pak ji hodil zpátky do vody a ryba zamířila přímo ke dnu a nechala za sebou na vlně dlouhý pruh krve.

Když přišel rybář domů ke své ženě do prasečího chlívku, pověděl jí, jak chytil velkou rybu a jak mu řekla, že je začarovaným princem, a jak, když ji slyšel mluvit, ji nechal plavat. „A tos' ji o nic nepožádal?“ řekla žena. „Žijeme tady v tom odporném chlívku tak bídně. Jdi zpátky a řekni té rybě, že chceme útulnou malou chalupu.“

Rybáři se to moc nelíbilo, ale šel na břeh moře. Když tam přišel zpátky, voda byla žlutá a zelená. Stál na břehu a řekl:

„Muži moře,
vyslyšte mě!

My wife Ilsabill
Will have her own will,
And hath sent me to beg a boon of thee!

Then the fish came swimming to him, and said, ‘Well, what is her will? What does your wife want?’ ‘Ah!’ said the fisherman, ‘she says that when I had caught you, I ought to have asked you for something before I let you go; she does not like living any longer in the pigsty, and wants a snug little cottage.’ ‘Go home, then,’ said the fish; ‘she is in the cottage already!’ So the man went home, and saw his wife standing at the door of a nice trim little cottage. ‘Come in, come in!’ said she; ‘is not this much better than the filthy pigsty we had?’ And there was a parlour, and a bedchamber, and a kitchen; and behind the cottage there was a little garden, planted with all sorts of flowers and fruits; and there was a courtyard behind, full of ducks and chickens. ‘Ah!’ said the fisherman, ‘how happily we shall live now!’ ‘We will try to do so, at least,’ said his wife.

Everything went right for a week or two, and then Dame Ilsabill said, ‘Husband, there is not near room enough for us in this cottage; the courtyard and the garden are a great deal too small; I should like to have a large stone castle to live in: go to the fish again and tell him to give us a castle.’ ‘Wife,’ said the fisherman, ‘I don’t like to go to him again, for perhaps he will be angry; we ought to be easy with this pretty cottage to live in.’ ‘Nonsense!’ said the wife; ‘he will do it very willingly, I know; go along and try!’

The fisherman went, but his heart was very heavy: and when he came to the sea, it looked blue and gloomy, though it was very calm; and he went close to the edge of the waves, and said:

‘O man of the sea!
Hearken to me!
My wife Ilsabill
Will have her own will,
And hath sent me to beg a boon of thee!’

Moje žena Isabela
prosadit by svou vůli chtěla.
žádat na vás laskavost poslala mě!“

Pak k němu připlavala ryba a řekla: „Tak co si přeje? Co tvá žena chce?“ „Ach!“ řekl rybář, „říká, že když jsem vás chytil, měl jsem, než jsem vás pustil, od vás něco chtít. Už nechce dál bydlet v prasečím chlívků a chce útulnou malou chalupu.“ „Jdi tedy domů,“ řekla ryba, „už je v chalupě!“ Tak šel muž domů a viděl svou ženu, jak stojí ve dveřích pěkné upravené malé chalupy. „Pojď dál, pojď dál!“ řekla, „není tohle o moc lepší než špinavý prasečí chlívek, který jsme měli?“ Byl tam předpokoj, ložnice a kuchyně. A za chalupou byla malá zahrada, kde rostly různé květiny a ovoce. A za ní byl dvorek plný kachen a kuřat. „Ach!“ řekl rybář, „jak šťastně si teď budeme žít!“ „Aspoň se o to pokusíme,“ řekla jeho žena.

Všechno šlo dobře týden nebo dva. Pak paní Isabela řekla: „Muži, v téhle chalupě pro nás není dost místa. Dvorek a zahrada jsou moc malé. Chtěla bych bydlet ve velkém kamenném hradě. Jdi znovu za rybou a řekni jí, ať nám dá hrad.“ „Ženo,“ řekl rybář, „Nechci za ní zase chodit. Možná se rozzlobí. Měli bychom si klidně žít v téhle pěkné chalupě.“ „Nesmysl,“ řekla žena, „vím, že to udělá moc ráda. Jdi a pokus se!“

Rybář šel, ale s velmi těžkým srdcem. A když přišel k moři, bylo modré a ponuré, i když bylo velmi klidné. Přišel až k vlnám a řekl:

„Muži moře,
vyslyšte mě!
Moje žena Isabela
prosadit by svou vůli chtěla,
žádat na vás laskavost poslala mě!“

‘Well, what does she want now?’ said the fish. ‘Ah!’ said the man, dolefully, ‘my wife wants to live in a stone castle.’ ‘Go home, then,’ said the fish; ‘she is standing at the gate of it already.’ So away went the fisherman, and found his wife standing before the gate of a great castle. ‘See,’ said she, ‘is not this grand?’ With that they went into the castle together, and found a great many servants there, and the rooms all richly furnished, and full of golden chairs and tables; and behind the castle was a garden, and around it was a park half a mile long, full of sheep, and goats, and hares, and deer; and in the courtyard were stables and cow-houses. ‘Well,’ said the man, ‘now we will live cheerful and happy in this beautiful castle for the rest of our lives.’ ‘Perhaps we may,’ said the wife; ‘but let us sleep upon it, before we make up our minds to that.’ So they went to bed.

The next morning when Dame Ilsabill awoke it was broad daylight, and she jogged the fisherman with her elbow, and said, ‘Get up, husband, and bestir yourself, for we must be king of all the land.’ ‘Wife, wife,’ said the man, ‘why should we wish to be the king? I will not be king.’ ‘Then I will,’ said she. ‘But, wife,’ said the fisherman, ‘how can you be king – the fish cannot make you a king?’ ‘Husband,’ said she, ‘say no more about it, but go and try! I will be king.’ So the man went away quite sorrowful to think that his wife should want to be king. This time the sea looked a dark grey colour, and was overspread with curling waves and the ridges of foam as he cried out:

‘O man of the sea!
Hearken to me!
My wife Ilsabill
Will have her own will,
And hath sent me to beg a boon of thee!’

‘Well, what would she have now?’ said the fish. ‘Alas!’ said the poor man, ‘my wife wants to be king.’ ‘Go home,’ said the fish; ‘she is king already.’

Then the fisherman went home; and as he came close to the palace he saw a troop of soldiers, and heard the sound of drums and

„Tak co chce teď?“ řekla ryba. „Ach,“ řekl muž zkormouceně, „moje žena chce žít v kamenném hradě.“ „Jdi tedy domů,“ řekla ryba. „Už teď stojíš v jeho bráně.“ A tak rybář odešel a našel svou ženu, jak stojí v bráně velkého hradu. „Podívej,“ řekla, „není nádherný?“ S tím spolu vešli do hradu a našli tam mnoho služebnictva a bohatě zařízené pokoje plné zlatých židlí a stolů. A za hradem byla zahrada a kolem ní obora půl míle dlouhá, plná ovcí, koz, zajíců a jelenů. A na dvoře byly stáje a kravíny. „Tak,“ řekl muž, „teď budeme žít radostně a spokojeně v tomto hradu po zbytek svého života.“ „Snad,“ řekla žena, „ale vyspěme se na to, než se rozhodneme.“ A tak šli spát.

Příští den ráno, když se paní Isabela vzbudila, byl bílý den. Šťouchla rybáře loktem a řekla: „Vstávej, muži, a rozhybej se. Musíme kralovat celé zemi.“ „Ženo, ženo,“ řekl muž, „proč bychom měli chtít kralovat? Já králem nebudu.“ „Tak jím budu já,“ řekla ona, „Ale ženo,“ řekl rybář, „jak můžeš být králem – ryba z tebe nemůže udělat krále.“

„Muži,“ řekla ona, „už o tom nemluv, ale jdi a pokus se! Já budu králem.“ A tak muž odešel velmi zarmoucený, když si pomyslel, že jeho žena chce být králem. Tentokrát mělo moře tmavě šedou barvu, a když zavolal, bylo pokryté zmítajícími se vlnami se zpěnými hřebeny.

„Muži moře,
vyslyšte mě!
Moje žena Isabela
prosadit by svou vůli chtěla,
žádat na vás laskavost poslala mě!“

„Tak co má teď?“ řekla ryba. „Běda,“ řekl ubožák, „moje žena chce být králem.“ „Jdi domů,“ řekla ryba, „už králem je.“

Rybář pak šel domů. Když se přibližoval k paláci, uviděl vojsko a uslyšel zvuk bubnů a trubek. A když vstoupil, uviděl svou ženu

trumpets. And when he went in he saw his wife sitting on a throne of gold and diamonds, with a golden crown upon her head; and on each side of her stood six fair maidens, each a head taller than the other. ‘Well, wife,’ said the fisherman, ‘are you king?’ ‘Yes,’ said she, ‘I am king.’ And when he had looked at her for a long time, he said, ‘Ah, wife! what a fine thing it is to be king! Now we shall never have anything more to wish for as long as we live.’ ‘I don’t know how that may be,’ said she; ‘never is a long time. I am king, it is true; but I begin to be tired of that, and I think I should like to be emperor.’ ‘Alas, wife! why should you wish to be emperor?’ said the fisherman. ‘Husband,’ said she, ‘go to the fish! I say I will be emperor.’ ‘Ah, wife!’ replied the fisherman, ‘the fish cannot make an emperor, I am sure, and I should not like to ask him for such a thing.’ ‘I am king,’ said Ilsabill, ‘and you are my slave; so go at once!’

So the fisherman was forced to go; and he muttered as he went along, ‘This will come to no good, it is too much to ask; the fish will be tired at last, and then we shall be sorry for what we have done.’ He soon came to the seashore; and the water was quite black and muddy, and a mighty whirlwind blew over the waves and rolled them about, but he went as near as he could to the water’s brink, and said:

‘O man of the sea!
Hearken to me!
My wife Ilsabill
Will have her own will,
And hath sent me to beg a boon of thee!’

‘What would she have now?’ said the fish. ‘Ah!’ said the fisherman, ‘she wants to be emperor.’ ‘Go home,’ said the fish; ‘she is emperor already.’

So he went home again; and as he came near he saw his wife Ilsabill sitting on a very lofty throne made of solid gold, with a great crown on her head full two yards high; and on each side of her stood her guards and attendants in a row, each one smaller than the other,

sedět na trůnu ze zlata a diamantů, se zlatou korunou na hlavě. Po obou stranách měla šest krásných dívek, každou o hlavu vyšší, než byla předcházející. „Tak, ženo,“ řekl rybář, „jsi králem?“ „Ano,“ řekla ona. „Jsem králem.“ A když se na ni díval delší dobu, řekl: „Ach, ženo, jak je to pěkné být králem! Teď už nikdy, co budeme žít, nebude nic, co bychom si přáli.“ „Nevím, jak by se to mohlo stát,“ řekla ona, „nikdy je dlouhá doba. Jsem král, to je pravda, ale začínám se nudit. Myslím, že bych chtěla být císařem.“ „Běda, ženo! Proč by sis měla přát být císařem?“ řekl rybář. „Muži,“ řekla ona, „jdi za rybou! Říkám, že budu císařem!“ „Ach, ženo!“ odpověděl rybář, „jsem si jistý, že ryba nemůže stvořit císaře, a já ji nechci o něco takového žádat.“ „Já jsem král,“ řekla Isabela, „a ty jsi můj otrok. Tak hned jdi!“

A tak rybář musel jít. Při cestě si mumlal: „Z toho nevzejde nic dobrého, to žádat je příliš. Ryba toho nakonec bude mít dost a pak budeme litovat toho, co jsme udělali.“ Brzo přišel ke břehu. Voda byla úplně černá a plná bláta. Nad vlnami dula mocná větrná smršť a valila je. On však šel, až jak nejvíc mohl na kraj k vodě a řekl:

„Muži moře,
vyslyšte mě!
Moje žena Isabela
prosadit by svou vůli chtěla,
žádat na vás laskavost poslala mě!“

„Co chce mít teď?“ řekla ryba. „Ach!“ řekl rybář, „Chce být císařem.“ „Jdi domů,“ řekla ryba. „Už císařem je.“

A tak šel zase domů. Když se přibližoval, uviděl svou ženu Isabelu sedět na velmi vznešeném trůně vyrobeném z ryzího zlata, s velkou korunou na hlavě, dva plné yardy vysokou. Po obou stranách stály v řadě strážce a služebnictvo, jeden menší než druhý,

from the tallest giant down to a little dwarf no bigger than my finger. And before her stood princes, and dukes, and earls: and the fisherman went up to her and said, 'Wife, are you emperor?' 'Yes,' said she, 'I am emperor.' 'Ah!' said the man, as he gazed upon her, 'what a fine thing it is to be emperor!' 'Husband,' said she, 'why should we stop at being emperor? I will be pope next.' 'O wife, wife!' said he, 'how can you be pope? there is but one pope at a time in Christendom.' 'Husband,' said she, 'I will be pope this very day.' 'But,' replied the husband, 'the fish cannot make you pope.' 'What nonsense!' said she; 'if he can make an emperor, he can make a pope: go and try him.'

So the fisherman went. But when he came to the shore the wind was raging and the sea was tossed up and down in boiling waves, and the ships were in trouble, and rolled fearfully upon the tops of the billows. In the middle of the heavens there was a little piece of blue sky, but towards the south all was red, as if a dreadful storm was rising. At this sight the fisherman was dreadfully frightened, and he trembled so that his knees knocked together: but still he went down near to the shore, and said:

'O man of the sea!
Hearken to me!
My wife Ilsabill
Will have her own will,
And hath sent me to beg a boon of thee!'

'What does she want now?' said the fish. 'Ah!' said the fisherman, 'my wife wants to be pope.' 'Go home,' said the fish; 'she is pope already.'

Then the fisherman went home, and found Ilsabill sitting on a throne that was two miles high. And she had three great crowns on her head, and around her stood all the pomp and power of the Church. And on each side of her were two rows of burning lights, of all sizes, the greatest as large as the highest and biggest tower in the world, and the least no larger than a small rushlight. 'Wife,' said the fisherman, as he looked at all this greatness, 'are you pope?' 'Yes,'

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.